

LIVIU SURUGIU

לארנמע

imman

Editura Sfântul Ierarh Nicolae
ISBN 978-606-577-276-2

© copyright by Liviu Surugiu, 2010

*Fiicei mele, Eral,
un vis devenit Real.*

Cu aproape 2000 de ani în urmă

Portul egiptean al Alexandriei

Fulgura departe, la înălțimi prea mari, peste Alexandria, și noaptea pâlpâia ca o lumânare în vânt. Un giulgiu de ceață acoperise golful și corăbiile dintre brațele lui. Garnizoana Farului începuse să arunce pulbere de aramă în flăcări și lumina verde îi făcea pe ultimii călători să pară spectre grăbindu-se înapoi spre morminte. Porți și obloane trântite, lămpi stinse, animale legate – împotriva furtunii care de o săptămână amenința să vină.

Nu din cer, dinspre larg, venea un bubuit ca de tunet, la început depărtat, apoi tot mai puternic, ritmul tobelor unei galere romane. Se auzeau până și ordine răstite, ramele tăind în lung apa golfului în vreme ce pâcla păstra cu gelozie arătarea lor. Brusc, tobele amuțiră, iar oamenii înlănțuiți începură să țipe de spaimă. Totul nu dură mai mult de o clipă, ca și cum o poartă s-ar fi deschis și închis la loc.

Apoi nu se mai auzi nimic.

Palatul Ptolemeilor avea turnul dinspre mare ros de stropii sărați ca oasele poroase ale unui bătrân; prin zidurile găunoase se vedea scara dinăuntru. Spre el se îndreptau pașii unui străin a cărui pelerină verde se confunda în ceață...

Poalele îi șerpuiau pe plaja luminată de fulgerele mute. Sandalele nu se vedeau, dar urmele rămâneau în nisip rezistând valurilor, de parcă ceva mai greu decât corpul le-ar fi lăsat. Mânele largi îl înfășurau așa cum mergea cu palmele încrucișate pe piept, iar chipul îi rămânea ascuns în umbra glugii ca o piramidă sub dune.

Trecând printre sfincșii de piatră, deschise fără zgomot porțile de fier și intră direct în camera de gardă a

palatului. Câinii de luptă romani începură să se muște, spre uimirea gărzilor care săriră să-i despartă.

Urcă scara spiralată a turnului, trecând prin dreptul spărturilor din zid, precum un vierme vizibil prin găurile unui măr.

Iatacul era luminat de patru făclii puse în globuri mari de sticlă. Nimeni, doar perdeaua vălurea precum un lac de veghe în picioare.

Dinspre terasă se auzi un clopoțel. O clipă mai târziu, apărură o pasăre uriașă cu o împletitură din zale aurindu-i pieptul. Păunul se lăsă pe burtă și osia făcută din fosila unui pește se sprijini pe marmura în care se reflecta enorma coadă strângându-se ca un evantai. Din spatele acesteia se ivi un jilț cu roți de fildeș, lucrat în lemn aurit și speteaza tapetată cu aripi de fluturi.

- Prințesă Ix! se înclină străinul.

Parcă doi ochi s-ar fi desprins din coada păunului luând loc pe fața ei în irișii nespuse de albaștri și mari. Machiajul și peruca nu reușeau să îi ascundă frumusețea neegipteană, neomenească de fapt.

4 Aprilie 2010, Învierea Domnului Paștele Ortodox - Catolic Alexandria, Egipt, 1350 m în larg

Mii de ani au trecut în fugă, mușcând din ziduri, devorând statui, tocind coloane, vomitând praf și bucăți de mozaic. Torțele de pe coridor s-au stins parcă într-o clipă, în schimb, raze roșiatice pătrund prin pereți. O asemenea rază se prefăcu într-o explozie de lumină, urmată de mai multe personaje.

- Aerul este respirabil! răsună o spaniolă stâlcită în consoane bine apăstate. Puteți intra, senor Maranata! își scoase bărbatul masca de oxigen.

Sub tenul de tuareg, mușchii fâlcilor trădau aspectul întregului trup. Aruncă porunci răstite celor din urma sa care se dădură într-o parte și-n alta.

Eduardo Navaro de Maranata se aplecă spre a putea trece prin spărtură. Își dădu pălăria pe ceafă cu mâna în care ținea lanterna și raza descoperi un chip destul de bronzat pentru un explorator de tumbă.

- Lumină! ceru cu glas autoritar.

Șeful de echipă traduse ordinul și lămpile tuturor se adunară în jur.

- Ne aflăm în turnul văzut din satelit! anunță cineva în spatele lor.

Se dădură cu toții la o parte și zgomotul motorului electric amuți: în cărucior se afla o tânără...

Cu 2000 de ani în urmă **Alexandria, Palatul Ptolemeilor**

- Toată ziua m-am gândit ce-ai vrut ieri să spui cu nașterea unui om bătrân! sună prințesa din clopoțel.

Păunul își deschise coada multicoloră, se ridică de pe marmura ca oglinda și începu să tragă jilțul cu roți de fildeș aurit.

- Poate cineva îmbătrâni în pântecul mamei sale? vorbi ea în timp ce-l înconjură ca pe un bloc de marmură verde din care statuia încă n-a fost scoasă.

Un fulger făcu să le joace umbrele pe pereți. Tunetul urmă după clipe lungi.

- De-ar ploua! suspină prințesa. De o săptămână o ține așa...

- Se apropie, arată el spre fereastră. Vine.
- Ai spus asta și ieri. De fapt, tu de unde vii? Și cum intri aici de fiecare dată?!
- Din răsărit. Caut o stea care a căzut din cer la nașterea mea. Umblu din așezare în așezare, de la un înțelept la altul, întrebând cronicarii regilor ori paznicii templelor. Mulți au văzut-o trecând acum douăzeci de ani și mă îndreaptă către apus, departe, tot mai departe, spre Capătul Lumii.
- O vom găsi împreună! Rămâi cu mine, trimitem sclavii să o caute...
- Noaptea asta e ultima. În zori, o caravană pleacă spre Iolitanus.
- Mauritania Cesareea! De ce nu pot merge...
- De ce nu? repetă el încurajator.

4 Aprilie 2010, Învierea Domnului Alexandria, Egipt, 1350 m în larg

Irin Maranata opri carul de expediție și coborî lângă tatăl ei.

Dinspre grupul căraușilor veni un murmur.

- Curând apune Soarele. E Noaptea Învierii, señor! zise șeful de echipă.

- Credeam că sunt musulmani! se enervă Maranata.

- Nu, domnule, coști ortodocși.

- În trei zile expiră permisul de explorare, Douareg!

Se vorbește că, pentru motive de siguranță, zona va fi inundată!

Dădu câte zece euro muncitorilor care dispărură grăbiți.

- Dar tu, Douareg? Ți-e frică de întuneric?

- Aici e oricum noapte de mii de ani, zise tuaregul. Rămân.

Și luând două lămpi electrice, porni înainte. Profesorul îl urmă, cu fața luminată de telefon în vreme ce pășea pe dalele neatinsse de milenii ca pe cea mai banală alee din parcul Retiro.

- Udjah mi-a trimis analizele. *Grupa 01/550, glucoză 70 mg/dL, creatină 3,89 mmol/L, colesterol 110 mg/dL...* Nu bănuiește nimic!

- Tată! protestă Irin pornind carul cu echipamentul de expediție. Sunt aproximativ datele mele!

- Tu ai indicele de grăsime mai mare, observă Maranata. După opt luni de rehidratare, prințesa găsită în acest palat...

- Prințesa?! Nu are un sicriu bogat!

- Are un sicriu *jefuit*. Nu i-am făcut tomografia pentru că încă nu e refăcută. Nu uita că prin mumificare a pierdut 70% din masa corporală, practic toată apa!

- Nu uit. Pe mine nu m-ai lăsat să fac o liposucție.

- Irin, trupul e un rău necesar...

- Iar mintea un bun inutil!... Un gol dincolo de zid! privi ea georadarul.

Șeful de echipă ridică lămpile: peretele nu părea de piatră, mai degrabă din lut ars smălțuit. Nici o hieroglifă nu-l împodobește.

- Aici! arată Irin locul cel mai indicat.

Douareg scoase barosul de la spate.

- Credeți că mai suntem în zona Puțului? privi el în sus.

Zidul vibră sub lovitură ca membrana unei tamburine, apoi căzu cu zgomot, de sus până jos, precum piesele unui puzzle. Lumina năvăli în noua cameră din care

întunericul se retrăgea prin colțuri, supraviețuind în umbre fragmentate și amenințătoare.

Un cărucior antic îi aștepta vegheat de păunul împăiat.

2000 de ani mai devreme Alexandria, Palatul Ptolemeilor

- Nu am mai mers de când aveam cinci ani, îl privi
Ix. Nici nu cred că mai știi cum e. M-au pus în acest
sarcofag pe roți și m-au trimis aici, în Alexandria...

- Unde înșelătoria continuă.

- Ce spui?! făcu ea speriată. De ce ar vrea cineva
așa ceva?!

Dinspre terasă valurile mării se auziră dintr-o dată
mai puternice. O rafală de vânt lipi perdeaua de tavan,
flutură tapițeriile de pe pereți și undui voalul
semitransparent de pe bustul prințesei, dar nici o cută nu
mișcă pe pelerina lui.

- Altceva vor... Sarcofagul îți apără virginitatea.

- Să nu fac copii?!

- Sau să faci, însă numai cu cine vor ei. Ix nu e un
nume, prințesă, ci un număr roman. Ești a noua și ultima
dintr-o dinastie care a stăpânit lumea, îi atinse el
încuietorile ca niște flori de lotus pe învelișul carcerii
mobile.

Părea o sirenă din miturile Greciei, așa cum se afla
pe jumătate acoperită cu solzi de lemn aurit.

- Te pot elibera, îi atinse el brățara de pe
încheietură.

- Sărută-mă. Îți voi dăruia ceea ce Imperiul a vrut să-
mi fure.

Cu o mișcare tânărul își lăsa gluga pe spate. Prințesa îl privi doar o clipă, parcă vrând să închidă pentru totdeauna chipul lui sub pleoape.

El rosti doar un cuvânt pe care ea îl repetă, fascinată.

4 Aprilie 2010, Învierea Domnului Alexandria, 1350 m în larg

Nu intraseră pe ușă, aceasta fiind zidită ca și fereastra, împotriva timpului și a nisipului de afară.

- Este camera *ei*, șopti profesorul lângă jilțul cu roți.

Atenția le fu atrasă de statuia din lemn, piatră și fier, ca idolul din visul lui Nabuco. Reprezenta un om în cel mai general mod cu putință, impersonal, asexuat și tăiat din cap până în picioare în felii. Pe jos se aflau trei cilindri de piatră inscripționați.

Profesorul ridică unul cercetându-i dinții așezați diferit: se potrivea în gaura din ombilicul statuii, ca o cheie în lacătul ei.

- O mașinărie folosită pentru realizarea unui portret-robot. Evreii le-au văzut în Egipt și la asta se referă expresia de *terafimi* sau *Căpățâni de Ghicit* din Biblie. Se spune că erau performante...

- Asta se poate verifica, îi luă Irin cilindrul. E mumia noastră! *Prințesa Ix...*, și-l introduse în lăcașul din ombilic.

Discurile de piatră începură să se rotească. Statuia se metamorfoza ca un om-lup sub razele Lunii. Fiecare particică își căuta poziția-cheie, făcând să crească sau să scadă părul, nasul, gura să se deschidă și să se închidă,

pieptul să se mărească iar burta să scadă. Fire de praf cădeau în cascade de pe umerii goi...

- Funcționează! strigă Ed. O mașină-zeu *hanu!*

Transformarea se încheiase. Înconjurând statuia ca pe o hologramă, Irin se opri față în față cu femeia care, de aceeași înălțime, părea reflecția ei în negativ. Suple, împunătoare și de o frumusețe neomenească.

Mai puțin de 2000 de ani în urmă Egipt, Alexandria

...Înainte de răsărit, prefectul Lucius Sergius intră în palat cu pași mari, răsucind pe degete un obiect alcătuit dintr-un cub, o prismă octogonală și un cilindru, mai degrabă breloc cu forma Farului decât cea mai importantă cheie a sa.

Peste tot mișunau soldați împungând cu lăncile fiecare umbră, fiecare sac de paie; Targus, comandantul gărzii, ajunsese deja. Recunoscui litiera lui Athanasius din Phaistos, medicul grec; sclavii nubieni zăceau alături, lac de sudoare. Preotul Sem se afla și el acolo; garda sa, un sirian uriaș, aștepta neclintit ca o statuie.

Intră în iatac. Primul lucru pe care-l remarcă fuse tânăra întinsă pe pat. Un cerc de personaje o veghea în tăcere. Targus, a cărui gușă îi trăda grăsimea tremurând în formele de mușchi ale platoșei. Preotul Sem, într-un veșmânt asemănător cu feșele unei mumii. Medicul palatului, grecul Athanasius, slab, cu ochi mari, visători, și inele de aur pe toate degetele, inclusiv la picioare.

Comandantul gărzii îi ieși în întâmpinare.

- O nenorocire, scumpe Lucius! Și o crimă, totodată.

- N-a fost otrăvită, termină medicul de cercetat unghiile moartei. Și nici urmă de sugrumare, îi privi gâtul printr-un cristal multicolor.

Prefectul se aplecă deasupra jumătății de sarcofag: cheia intră prea ușor în lotusul de pe coapsă. Pe Jupiter! Fusesse descuiată!

- Comandante Targus! intră un războinic. Straja a doua a văzut un bărbat ieșind de aici!

4 Aprilie 2010, Învierea Domnului Alexandria, Egipt, 1350 m în larg

- *Athanasius din Phaistos, medicul prințesei Ix*, luă Irin alt "card de memorie".

Din nou statuia se schimbă, trecând prin moarte și chinuitoare renaștere, subțindu-se până la aspectul slăbănog al anticului medic. Scârțâitul se prefăcu într-un țipăt amuțit pe buzele de piatră, sub nasul amputat și ochii cu orbite mari, cadaverice. Athanasius era înfiorător.

- Ce straniu, șopti tânăra. Am impresia că suntem pe cale să intrăm într-o poveste misterioasă: al treilea cilindru are numele șters cu dalta...

- E interzis, senorita! sări Douareg. Tot ce e șters nu trebuie atins...

- Cred că n-ar trebui să-l introducem deocamdată, zise Maranata. Ar putea fi vorba de o greșeală.

- Tată, m-ai învățat că dreptul roman era fără cusur!... *Fiat justitia, pereat mundus!* introduse Irin cilindrul în lăcaș.

Terafimul își începu metamorfoza, dar încremeni la jumătatea ei, ca o înfiorătoare și neterminată ființă umană, fără chip, cu frunte spinoasă și muguri pe umeri.

Mai puțin de 2000 de ani în urmă Egipt, Alexandria

- Crimă! repetă Targus, de data asta convins.

Medicul Athanasius își puse mâna sub ceafa moartei:

- Atunci trebuia deja să se fi răcit. La reprimarea revoltei din Siria am exersat pe o mie de cadavre. Pot confirma clipa morții cu precizia lui Cronos!

- Aduce-ți martorul și *statuia cu o mie de fețe!* hotărâ Lucius și îndată mișcarea crescă în jur. Și un sculptor!... Îi vreau chipul!

Se întoarse spre Targus:

- Doar tu știi pentru ce o țineam aici!...

Pentru a te împerechea cu ea, se dădu acesta fără să vrea înapoi.

- Și cel care a fost în noaptea asta în iatac știa..., își răsuci Lucius cheia.

Câteva clipe mai târziu, straja a doua intră.

- L-ai văzut pe criminal ieșind? De ce nu l-ai oprit?

- Nu puteam pune la îndoială actele primului schimb, Excelență!

- Straja întâi să fie judecată, hotărâ prefectul.

Îl cercetă cu atenție pe soldat. Avea o privire inteligentă și, în ciuda tinereții, pe sub coif i se vedea părul rar.

- L-ai văzut bine?

- L-aș putea recunoaște și peste zece ani!

- Sper să nu dureze atât. Cum te numești?

- Pilatus, Excelență!

- Ciudat nume. Și el *cognomen*?

- Pontius. Pilatus Pontius.

4 Aprilie 2010, Învierea Domnului Alexandria, Egipt, 1350 m în larg

În aceeași clipă în care Irin îl introduse, cilindrul crăpă, un lichid țâșni din ombilicul statuii și, aprinzându-se în contact cu aerul, o lovi în plin. Căzu pe spate în vreme ce flacăra creștea din burta ei ca un copil al focului înălțându-se până în tavan. Părea un scarabeu transformat în torță vie așa cum se agita din toate membrele în vreme ce Ed și Douareg se aruncară peste ea să înăbușe flăcările.

Trecură în fugă de-a lungul coridorului. Afară, făclia renăscu o clipă din hainele fumegânde, apoi pieri în văzduh. Ajunseseră la încrucișarea a două bulevarde mărginite cu sfîncși, pe fundul unui puț ridicat din inele gigantice de beton. Părea coșul unui furnal, iar pe pereți se vedeau scările pe unde urcaseră salahorii.

Maranata apăru imediat și, fără să mai privească în jur, sări în elicopter.

- ...Foc grecesc, Udjah! striga în telefon. Vrei să aflu eu formula pe care alții o caută de mii de ani?! Și pielea și țesuturile... Nu aveți donator?!

Elicopterul se ridică stîrnind un nor de praf.

- Analizele de ieri?! Nu erau ale lui Irin! exclamă profesorul în vreme ce ieșeau la suprafața mării.

Partea Întâi

1

Trecuseră de la liniștea unei săli de teatru, la vacarmul peliculei marine. Curentul îi trăgea înapoi ca o gaură neagră, dar în cele din urmă reușiră să survoleze tabela pe care era scris *Puțul Goddiot* și, părăsind Coloseumul din mijlocul mării, se îndreptară spre țărmul aflat la un kilometru depărtare. Acolo îi aștepta Alexandria modernă, construită peste cea veche, parcă intenționat spre a-i ascunde secretele pentru totdeauna.

În zece minute elicopterul coborî pe Spitalul Universității Mariette-bey. Brancardierii intrară primii în acțiune, urmați de asistente, laboranți, medicii din sala de operații; targa cu Irin urma rapid un drum precis și bine pus la punct.

Un bărbat mărunț, cu păr tuns periută, ten măsliniu și ochi negri, le ieși în întâmpinare. Se aplecă peste trupul închis în containerul aclimatizat.

- Ed! Dumnezeuule, n-am văzut în viața mea asemenea arsuri...

- Udjah! salută profesorul. Lasă instrucțiuni echipei să-mi pregătească fiica pentru operație. Trebuie să vii cu mine – să ți-l prezint pe *donator*.

*

Palatul Maranata ocupa aproape jumătate din străduța Musharrat. Vechi de secole, dar garnisit de alarme și sisteme de control. Ambulanța intră prin garaj direct în casă, până în mijlocul unei săli mari.

Ed sări din mașină, urmat de Udjah. Arhitectura arabă medievală se împerechea peste tot cu avansul ultramodern. Se opri la un pupitru.

- Pentru *ea* era pregătit, îi făcu semn lui Udjah care privea impresionat în jur.

De sub o arcadă ieși un container antropomorf desfăcându-se precum o floare carnivoră deasupra unei racle de cristal.

Profesorul mângâie o clipă masca de aur și sticlă albastră, din al cărei basoreliev un chip parcă vruse să iasă afară, lăsându-și forma în electrum topit. Apoi apăsă amândoi ochii de onix și viziera se retrase deasupra unei imagini surprinzătoare.

În lichid era scufundată o mumie. Avea mâinile încrucișate pe piept ca statueta Oscarului și părea că respiră, nu doar din torace, ci din tot corpul. Un dispozitiv de animare atârna ca o meduză deasupra ei, veghind-o cu butoane precum un mort cu flori. Suferea de un albinism cel puțin straniu. Melanina dispăruse total datorită tratamentului, dar și țesuturile musculare își pierduseră pigmentul, iar sângele încă nu circula, substituit de o limfă care da chipului un alb translucid, ca pupa unei regini a furnicilor sau un bebeluș decolorat și cu pielea foarte zbârcită.

- Ed! E o..., se cutremură Udjah.

- Cu o aură kirlian fenomenală încă de la început. Asta m-a și determinat să o ascund aici. Mumia IX, conservată în cel mai etanș loc cu putință, palatul ptolemaic izolat de apele mării... Ale ei erau datele pe care ți le-am trimis.

Se sprijini obosit de masă.

- La câteva ore după ce am scos-o din sarcofag, din ochi au început să-i curgă lacrimi... Sacerdoții *parasquitas*

o umpluseră cu gheață. Endoscopul mi-a arătat că nu e arsă pe dinăuntru, fiindcă nu au utilizat ulei de terbentină ci doar esență de aloe. Nici urmă de bitum.

- Nu-mi vine să cred că analizele sunt ale ei...

- Am rehidratat-o după metoda M.A.R. a lui Ruffus. Știu că pare mai degrabă un *Corpus Santus Incorruptus*, dar ai spus, Udjah, că nu avem de ales.

Ed Maranata oftă.

- Au trecut șapte luni de când, fără ca fiica mea să știe, îi extrag sânge în fiecare seară, ca un vampir, diluându-l în limfă artificială și transfuzându-l prin venele acestui trup antic. Zi după zi am amânat să-i spun lui Irin adevărul... Până când a venit ziua să nu i-l mai pot spune.

- Prietene, tocmai *asta* îi va salva viața...

Sfântul Imperiu Roman Palatul Letran din Roma Anul 318 d.Ch.

Era o dimineată plăcută de vară când convoiul opri în fața palatului Letran, uriaș cub de piatră străjuit de coloane albe și arcade. Edificiul excela prin sobrietate și răceală – în ciuda căldurii care avea să invadeze curând străzile, scoțând de sub ele mirosul pestilențial al canalizărilor uscate. Nu mai plouase de trei luni și împăratul dăduse deja ordin să fie păzite permanent apeductele.

- *Omnium urbis et orbis ecclesiarum mater et caput!*
citi bărbatul din fruntea caravanei privind spre enormul frontispiciu din fața lor.

- Au trecut cinci ani de când Constantin îngăduie creștinismul, încuviință al doilea, dar Biserica lui se transformă deja din persecutată în persecutoare!

Descălecară și, lăsînd caii în seama slugilor, avansară în tăcere pe sub arcadele dintre ziduri. Conducătorul era bătrîn, cu plete albe și barbă bogată, în vreme ce ultimul părea un tînăr care încă nu se bărbierise. Toți opt aveau aceeași statură înaltă, pielea de culoarea grăului copt și ochii de un albastru pătrunzător. Îmbrăcați în robe albe cu cingători și sandale de piele, ambasadorii intrară în *patio* principal atrăgînd imediat atenția servitorilor. Aceștia încetară lucrul: erau peste o duzină și păreau că pînă atunci măturaseră aleia ori aliniaseră pe lîngă aceasta trocurile cu palmieri.

Mezinul, pe nume Tomas, descoperi că avertizările fuseseră reale: pe sub robele lungi ale servilor luceau gambiere de bronz; le putea vede pînă și forma spadelor prin țesătura grea de lână. Vărul său Simon îi făcu semn către palmierii ce mărgineau aleea: în spatele trocurilor de lemn luceau coifuri și scuturi de metal.

Bătrînul Jose, aflat în fruntea procesiunii, trase adînc aer în piept; fortăreața era exact cum și-o imaginase. Planurile fuseseră fidele, spionii Ierusalimului nu muriseră în zadar. Ferestrele din stînga erau false, cele din dreapta aveau gratii în exterior, una singură dînd deasupra unui lac probabil secat.

Terminînd de parcurs amenințătorul *patio* fuseră opriți de doi centurioni care le explicară în puține cuvinte ce au de făcut. Oricum, nu aveau de ales, arcul de boltă era singura cale de acces, strîmtă și încrustată cu magneți precum o coroană cu pietre prețioase.

- Ia te uită! făcu irascibil uriașul Zedechia văzînd cum lanțul i se ridică de pe piept în sus.

Părea spânzurat.

- Port lanțul ăsta de trei ani și n-am știut pînă acum că e suflat... Îl omor pe Sese! amenință el cu pumnul în aer.

Toată familia începu să rîdă în hohote.

În *claustru* însă zâmbetul le pieri de pe buze. Dar nu statuile de sfinți, havuzul cu pești exotici ori plantele luxuriante îi făcuseră să se încrunte, ci mozaicul de pe perete. Miile de piese formau imaginea unui om mărunțel, cu chelie și picioare strîmbe: apostolul Pavel, fost Saul din Tars.

Unul câte unul, ambasadorii se apropiară și începură să scuibe cu zgomot asupra imaginii.

- Destul! se adresă Jose uriașului Zedechia, care nu mai contenea. Acum se știe cu certitudine cine suntem.

Abia în al treilea *patio* avură cu adevărat de ce se minuna.

- Le e frică? întrebă Tomas în șoaptă. Le e frică de noi?

- Cred că mai degrabă, răspunse Simon, vor să se asigure că suntem *noi*.

O coloană de marmură neagră, înaltă de un metru și jumătate, îi aștepta în mijlocul aleii, purtând pe capitel o mască de argint cu două cristale montate în vizieră. Pe rînd, trebuiră să privească prin ele, în vreme ce un sacerdot îi cerceta din cealaltă parte.

După ce comprobă că toți aveau ochii albaștri cu aceeași constelație de puncte aurii în partea de sus a irisului, medicul palatului se întoarse spre Înaltul Aghiotant Rafaello Di Napoli:

- Puteți comunica Sfinției-Sale că toți cei opt *desposyni* au intrat, în persoană, în palat.

Spitalul Mariette-bey
Sala de Operații
Etajul X, nivel experimental

Udjah își privi echipa de chirurghi; știa că erau cei mai buni din lume. La ultimul congres internațional culeseseră toate premiile.

- Donatorul prezintă o compatibilitate HLA rezonabilă a antigenelor: grefonul are șanse maxime să fie tolerat! Începu el. Vom face un transfer musculocutan și o grefă de compozit... La dorința domnului Maranata, estetician va fi Calderon din Barcelona. L-am contactat deja pentru o intervenție virtuală; în faza a doua va veni aici să-și termine lucrarea. Korunov din Petrograd va monitoriza aura Kirlian. Vă reamintesc că ați semnat pentru păstrarea secretului în următorii douăzeci de ani.

Deasupra lui Irin deja era montat videoproiectorul care avea să reproducă mâinile din Spania, în timp ce imaginea mesei de operații apărea în laboratorul din Barcelona...

Tăieturile asupra feței, pieptului, abdomenului, urmau să fie făcute în același timp asupra ambelor corpuri, pe un tipar fixat după principiul copierii unei chei. Părea chiar un asemenea mecanism uriaș, aparatul montat deasupra celor două mese.

- Orificiile urechilor rămân pe craniul lui Irin, doar pavilioanele le donează Ix. Nasul va suferi și ulterior intervenției, ca și buzele. Desigur, ochii vor avea parte de un tratament special de calibrare...

Udjah își puse mânușile de plastic în vreme ce fiecare specialist îi da, pe rând, un scurt raport. Pungi acoperite de aburi erau scoase din refrigerator și aduse la

temperatura vieții: era sângele care avea să circule prin vene în timpul operației, ca într-un sacrificiu religios.

- Începem, anunță Udjah.

Formele erau frumoase, deși epiderma avea riduri stranii, nenaturale, ca și cum ar fi murit tânără, dar ar fi îmbătrânit *după aceea*.

Udjah mai întârzie o clipă apoi ridică bisturiul, parcă prea mult, ca un gest ritualic. Urmă prima tăietură, și specialiștii începură toți, ca o orchestră care a așteptat semnalul dirijorului. Ed se întoarse, la timp ca să vadă un nou personaj intrând.

Preotul avea o figură ciudată, cu păr și barbă albe, dar chip tânăr, de parcă vroia să arate mai bătrân decât era. Privirea însă îi era cu adevărat obosită.

- Absorbție! se auzea dinspre masă. Compresă...

Brusc înviorat de gura de aer proaspăt sau de apariția preotului, Ed îi ieși în întâmpinare.

- Sfinția-ta, te așteptam! Cere îngăduința Domnului să facem ceea ce, până acum, numai El a făcut...

- *Dumnezeu e cu noi*, fiule!

Udjah privi spre videoproiectorul din tavan:

- Senor Calderon?

- Încep extracția, copiază-mi fiecare mișcare! răsună vocea catalanului.

Degetele lui Udjah intrară în imaginea mâinilor aflate de partea cealaltă a Mediteranei.

Sfântul Imperiu Roman Palatul Letran, 318 d.Ch.

...Istoria avea să-l rețină ca primul papă, deși era al 33-lea. În mod sigur primul care-și așezase pe cap tiara formată din trei coroane puse una peste alta, tot el proclamase palatul Letran catedrală a Romei.

Silvestre I era un bărbat în vârstă de 48 de ani, cu barbă de culoarea argintului. În capătul enormei săli de primire, sta cocoțat pe tronul din marmură, cu mâinile încrucișate sub povara a două cruci imense. În spate se ridica altarul, ascunzând în relicvarium țestele lui Petru și Pavel.

Se întoarse spre tânărul Rafaelo care îi comunică la ureche mesajul medicului, apoi, mulțumit, ceru soliei venețiene să iasă din sală.

- Dragul meu, se adresă el aghiotantului, azi vei vedea cei mai mari dușmani ai Bisericii creștine.

Tânărul își împreună palmele pe piept.

- Sunt cei care susțin, Sfinția-Ta, că Pablo a falsificat totul, iar Iisus n-a fost decât un simplu om, neputând, ca atare, să învie și să se înalțe la cer?

- Mai mult, afirmă că ei înșiși sunt *desposyni*, urmași în linie directă ai fraților Domnului!... Ce-ai crede însă dacă ar și putea demonstra acest lucru?

- Aș crede, Sfinția-Ta, că ați făcut bine pregătind un plan de rezervă.

Silvestre izbucni în râs, aplaudând încântat. Chiar atunci fu anunțată intrarea desposynilor.

Cei opt avansară tăcuți până în mijlocul enormei săli de primire. Printr-un inteligent efect arhitectonic, sub bolta de piatră părea a fi mai mult spațiu decât sub cerul din patriurile prin care trecuseră.

- *Menorah!* îi întâmpină Înalțul Aghiotant arătând spre Candelabrul Lui Yahve, înalt de un metru și jumătate. Inutil încercăm să menținem aprinse cele șapte lumânări. *Marea de Bronz!* fu rândul unei emisfere șlefuite, largi de cinci metri susținute pe spinările unei duzini de berbeci stilizați. Tot ce aruncăm în ea piere fără urmă. *Hasosera*, trompetele de argint care au distrus Ierihonul – poate le faceți voi să se audă... Doar câteva din relicvele Templului din Ierusalim pe care împăratul Tiberiu le-a adus la Roma. Pentru ele ați venit?

- Am primit scrisoarea voastră, deschise gura și Silvestre. Cereți ca Patriarhul Ierusalimului să fie mereu un membru al familiei sfinte, *nu pentru că Roma are păcatul asupra ei*, ci pentru că numai cei care au sângele Lui o pot face.

- Așa e. Noi suntem urmașii celor patru frați de sânge ai Domnului.

- Ereticismul vă precede, Jose din Ierusalim! se strâmbă episcopul ca și cum ereticismul acela ar fi avut un miros tare neplăcut.

- Ereticism, când noi avem aceeași credință de mii de ani?! arătă Jose că nu venise acolo spre a-și face prieteni. Adevăratul eretic al creștinismului a fost Pavel care nu l-a cunoscut pe Iisus și a inventat un Christos dintr-o amestecătură de credințe culese pe unde a colindat! Moștenitorul Bisericii a fost Iacov, fratele de sânge al Domnului și primul conducător al Bisericii Mamă din Ierusalim...

- Vezi, Rafaelo? se adresează Silvestre încet preferatului său. Ca urmași ai lui Mesia, ar putea pretinde că sunt mai îndreptățiți decât Constantin la tronul Sfântului Imperiu Creștin Roman!

- Iacov și Iuda, continua desposynul, bunicii noștri, au vorbit în urmă cu două veacuri împăratului Domițian, dovedindu-și originea în familia sacră...

- Deși nu mă pot opune visului împăratului de a crea o *religie universală*, continuă episcopul în șoaptă, catolicismul nu va dura mai mult de o sută de ani.

-...De aceea, continuă netulburat bătrânul Jose, solicităm: revocarea confirmării de episcopi greci în Ierusalim, Antiohia, Efes și Alexandria. Aceste episcopate să ni se ofere nouă, desposynilor, și în familiile noastre să rămână, în veci. Iar bisericile creștine să reînceapă trimiterea de contribuții către Ierusalim ci nu Roma, și Ierusalimul să fie din nou considerat Biserica Mamă!

- Acum Biserica Mamă este Roma și doar Roma! se ridică Silvestre deodată în picioare, ținându-și sceptrul ca și cum ar fi vrut să despice o mare în două.

Dar desposynii nu se separară.

Spitalul Mariette-bey

Sala de Operații

Nivel X, experimental

Fără să vrea, Ed Maranata asocia operația cu o alta, mult mai veche, făcută cu douăzeci de ani în urmă, cezariana prin care se născuse Irin. Atunci, ca și acum, un trup fusese sacrificat pentru ca altul să trăiască.

- De ce îi deschideți craniul? șopti profesorul.

- Trebuie să verificăm conexiunile nervoase, răspunde Udjah, spre a vedea acum, de pildă, dacă mâinile vor funcționa mai târziu.

Ca un d.j. cu degetul pe placa de vinil, atinse *dura mater* în zona auzului.

- Când se va trezi va uita totul. Inclusiv ce ne va spune acum.

- E posibil să ne comunice?!

- E obligatoriu. Ca atunci când acordezi un pian...

Udjah atinse din nou cortexul, într-un fel de limbaj surdo-mut *direct*. În aceeași clipă, degetele transplantate doar de o oră trosniră, ca niște pui de șarpe ieșind din ouă.

- Ed, șopti medicul. Nu s-au mai așezat la loc ca înainte; cel mare s-a strâns peste celelalte. Ar putea însemna ceva?

- În antichitate semnifica domnia unuia asupra tuturor.

Deodată, țiuitori întrerupseră operația.

- Irin o respinge! se întoarce Udjah dinspre un monitor. Sistemul ei imunitar produce limfocite T citotoxice pentru a distruge grefonul...

Echipa se învârtea în jurul mesei ca un roi de albine înfuriate înaintea unui intrus în stup.

- Inima se oprește! anunță asistentul șef.

- Șocuri electrice de o sută! strigă Udjah. Repetă la trei sute!...

Nimeni nu mai privea spre trupul mumiei rămase fără față și partea anterioară. La fiecare trecere a curentului prin apropiere, se cutremura ca și cum ea ar fi vrut să învie...

Tresăririle lui Irin erau însă fără viață, ca ale unei păpuși mișcate de sfori. Pieptul i se ridica și lăsa, scortos, făcând un zgomot straniu până se strânse, cu un ultim oftat,

în țiuitul de avertizare al alarmei. Chipul regal se încruntase, dezgustat de încercările oamenilor neînsemnați din jur.

Udjah încremenise. Doar mâinile i se mai mișcau, nervoase, ca ale unui dirijor a cărui orchestră a tăcut înaintea partiturii.

- Nu pot să cred..., șopti. O respinge... Irin *nu vrea* ajutorul mumiei!

- Scade aura Kirlian, anunță Korutkov din Petrograd. Sângele nu circulă bine în zona subtoracică!

- Faceți ceva! se întoarse Ed, tremurând, spre preot. De ce, Doamne?!

Atunci preotul scoase de sub sutană o icoană de piele strânsă sul. Chipul martirizat, cununa de spini însângerând fruntea...

- Bar-Kokhba, Imman! o îndreptă el spre ochii închiși ai mumiei. Bar-Kokhba, Imman...

Deodată, sub pleoapele subțiri se mișcă ceva. Apoi, brusc, ochii se deschiseră, cu irisul strângându-se sub lumină ca obiectivul unei camere. Prima imagine pe care o văzură, după mii de ani, fu icoana. Buzele încă uscate se deschiseră dând drumul unui ecou milenar:

- *Nammi...*, și leșină la loc.

- Credeam că este sedată! exclamă un asistent.

- Ea da, *cealaltă* nu...

O asistentă șterse fruntea doctorului Udjah.

- Domnule Maranata..., își scoase acesta mânușile.

Monitoarele aveau un semnal slab, dar constant.

- Operația a reușit.

Ed Maranata nu apucă să spună nimic; își scoase celularul; ascultând, se întoarse spre ciudatul preot.

- Mulțumesc, părinte... Dar preotul așteptat m-a sunat acum.

Bărbatul vorbi cu un accent ciudat, greu de identificat:

- De multe ori cel așteptat nu e cel ce va veni... Eu sunt El-Azar-Us.

Sfântul Imperiu Roman Palatul Letran din Roma Anul 318 d.Ch.

- Doar Roma va avea pentru totdeauna autoritatea de a numi episcopi!

Și, zicând asta, Papa se întoarse cu spatele, semn că audiența s-a încheiat.

- Pe undeva, mărturisi el după ce desposynii pleară, îmi sunt totuși pe plac. Sunt singurii care mai pot demonstra că Iisus nu a fost Fiul lui Dumnezeu. E adevărat, în felul acesta lasă lui Constantin rolul cel mai greu: acela de a fi Mesia... Urmează-mă, Rafaelo, avem de lucru în continuare la proiectul Niceea.

În patiul principal, pe aleea cu palmieri – acolo îi atacară. Un cerc de legionari se strânse în jurul lor. Erau falșii servi, acum fără sutane.

- Fraților, îngenunche Jose, să ne rugăm adevăratului Dumnezeu! Să le arătăm *puterea punerii mâinilor* pe care ne-a lăsat-o Iisus!

Și, prinzându-se de mâini, îngenuncheară. Cu toate acestea, păreau mult mai înalți, până când, uluiți, martorii văzură cum veșmintele desposynilor flutură goale pe dedesubt, deasupra pământului...

Când soldații își reveniră, câteva clipe mai târziu, între ei nu mai era nimeni.

- V-am spus să vă puneți coifurile! apăru Rafaelo agitat. După ei!

Vânătoarea de sfinți începuse.

Primul desposyn muri în capătul străzii, lovit de o suliță care-l prinse din urmă și uierând. Alți doi căzură de pe cai, îngreunați de săgeți. Iosif fu străpuns de o lance după primul colț al străzii, iar Simeon doborât de o secure uriașă. O plasă îi prinse pe Tomas și bătrânul Jose, dar tânărul scăpă lăsând pe unchiul său pradă săbiilor. Mezinul privi înapoi, în vreme ce fugea: loviturile plouau peste bătrânul lider care se încăpățâna să nu moară.

Doar doi mai alergau acum pe străzile pustii și un ropot de copite răsuna pe caldarâm în urma lor. Zedechia cel puternic, deși aflat în față, se opri:

- Fugi, Tomas... Eu nu mai pot avea copii! Ești ultima speranță...

Fugea. Singur, în orașul cu un million de locuitori din care nimeni nu avea voie să treacă pe acele străzi anume pecetluite. Intră în ultima casă, o clădire mică, fără etaj, atelierul unei țesătorii.

Cel mai apropiat vânător de recompense descălecă în fața ușii. Își lăsă viziera pe ochi, apoi deschise ușa cu piciorul.

Înaltul Aghiotant Rafaelo di Napoli ajunse aproape îndată, gonind în fruntea celorlalți legionari. Ceru un coif și o sabie, apoi se îndreptă hotărât spre intrarea în clădire. Chiar atunci, legionarul ieși, făcând semn cu palma murdară de sânge în dreptul gâtului. Trupa izbucni în urale de victorie.

Doar aghiotantul și eroul intrară în clădire. Printre sulurile de țesături lumina venea dinspre tavanul găurit. Un trup plin de sânge zăcea într-un colț.

- E mort! se ridică Rafaelo cutremurat de lângă cadavru. Și nu are ochii albaștri... Nu e desposynul!

Abia atunci îl privi pe eroul care tocmai își scotea incomodul coif.

- Cincizeșispatru! îi citi pe platoșă. Ai ochii albaștri, LIV. Tu mă poți ajuta să-l înșel pe episcop...

Și, în secunda următoare, lovi din nou cu sabia – însă poate fiindcă aceasta era prea scurtă, ori el prea neîndemânic, lovi în gol și căzu pe spate.

- Nu, zise Tomas aplecându-se deasupra lui. N-ar fi o înșelătorie prea bună – pentru că eu *chiar sunt* ultimul desposyn.

Focul pornit dinăuntru ieși pe ferestre și cuprinse toată clădirea. Nu se salvă nimic, apa fiind adusă cu întârziere din cauza restricțiilor pe apeduct.

După trei zile, când fuseră cărate ultimele grămezi de cenușă, se descoperi că s-ar fi putut stinge incendiul ușor și la timp: proprietarul fura apă printr-o gură de canalizare făcută în camera lui.

Reședința Maranata
Alexandria, Musharrat nr. 1
Două luni mai târziu

...De pretutindeni apăreau bărbați cu cagule pe cap, mai iuți decât gloanțele care țâșneau din arme, mai preciși decât moartea pe care o aduceau. Lumina se stinsese în palat, transformându-se în fulgerele alarmei generale.

De la medicii dinăuntru, la servitorii de afară, cădeau toți oamenii lui Maranata. Acesta urla de furie și disperare, surprins de asediul pornit la o oră după întoarcerea acasă a fiicei sale. Întreaga echipă acceptase invitația la ceea ce trebuia să fie sărbătorirea unei reușite. Irin Maranata continua să fie vie și evolua favorabil grație lor și a unor grefe vechi de mii de ani...

Reușind să dezarmeze un asasin începu să tragă spre ferestrele prin care, în explozii de cioburi, coborau pe funii alți *sicarios*.

Dr. Udjah se agățase de un bărbat ce înainta spre cele două mese din mijlocul laboratorului. Acesta îl îmbrânci ca pe un nimic, lovindu-l cu fruntea de perete și, ajuns lângă masa mumiei, descărcă un sector în ceea ce rămăsese cu două luni în urmă...

Lazăr îl lovi din spate, sărind în fața adevăratei Irin. Văzu întâi un fulger, apoi auzi împușcătura și abia pe urmă simți o înțepătură în piept. Bărbatul care străbătuse timpul căzu la pământ.

Venind din urmă, Ed doborâ asasinul și se aplecă peste muribund. Cu ultimele puteri acesta îi dădu icoana de piele:

- Fugi..., rosti el stins. E... ultima care...

Își luă fiica în brațe și ieși în coridor. O împușcătură dublă îl făcu să tresară; doi asasini care fugeau după Douareg în jurul unei coloane se împușcaseră reciproc.

- Señor Maranata! țipă șeful de echipă privind morții de la picioare.

Ieșiră împreună pe terasă, fugind spre elicopter, întocmai ca în urmă cu două luni, ducând cu ei alt trup, dar același suflet.

- Suntem urmăriți! arătă Douareg în timp ce decolau.

Două elicoptere ca niște rechini-ciocan, cu rachete atârând într-o parte și alta, se luaseră după ei.

Spania, Peștera Altamira

Se lăsase seara, dar în peșteră, așa cum ar fi spus Douareg, era noapte de-o eternitate. Becurile se stingeau precum lumânările sub clopoțelul unui țârcovnic conștiincios.

Acesta nu putea fi decât Don Alfonso care venera Altamira ca pe o catedrală. Își terminase controlul de rutină și se pregătea să închidă. După ținuta impecabilă, se vedea că pentru bătrânul administrator serviciul însemna un ritual. De fapt vizitatorii săi erau totdeauna oameni de vază; pentru publicul larg exista copia fidelă a peșterii situată în apropiere.

Ajuns la ieșire, aproape că scăpă lanterna. Raza tremurătoare lumina de jos în sus un chip cadaveric.

- Ați întârziat, domnule...

Vocea care îi răspunde era rece, fără inflexiuni:

- Mereu mi se spune așa.

Întoarse lanterna spre administrator.

- Tu, însă... Alfonso, pari grăbit. În poza de pe ecuson arăți mai tânăr.

Administratorul nu păru încântat că un necunoscut i se adresează pe nume.

- Poza e veche! protestă el jignit.

Străinul hohoti nefiresc, ca un răs înregistrat și derulat invers.

- Nu-i nimic... O să pari mult mai tânăr.

Neglijându-l pe administrator, se opri în fața rocii de la intrare. Acolo, un artist își pusese cândva palma și, suflând praf de ocră, crease o mână negativă. Pentru Alfonso acea operă în stil franco-cantabric reprezenta parola de acces într-o lume pierdută. Încremenii văzând cum străinul își pune mâna acolo ca pe un decodificator de amprente: cele două palme se potriveau perfect, anulând într-o clipă diferența de zece mii de ani.

*

Prima rachetă explodează sub ei, zgâlțâindu-i bine.

- Irin! Cum e Irin? zbieră Ed.

Douareg se întoarse spre forma acoperită de pânză ca un mort sub giulgiu.

- Inconștientă, domnule! urlă. Ca și noi, dealtfel...

Părăsiseră orașul, survolau Delta Nilului. O nouă explozie, mai apropiată, îi aruncă de astă-dată în jos. Trecură aproape razant cu apa, pe cărări tăiate direct în vegetația bogată, printre copacii pe care reflectoarele îi descopereau în ultima clipă...

Ed stinse toate luminile, pilotând numai în proiectoarele celor din spate.

- Domnule, ce faceți? se sperie Douareg.

- Fii liniștit, cât timp sunt în spate, ne folosim de reflectoarele lor!

- Și după aceea?!

Ed Maranata lovi nervos bordul.

- Ne localizează după navigator! Au acces la satelit!

Cu un lumping se întoarse deasupra primului elicopter din urmă. Deschise sasul, smulse navigatorul de pe bord și, cu o șansă invers proporțională turației elicei de dedesubt, îl lăsă să cadă printre pale. Aparatul se rostogoli peste carcasa inamică și își lipi ventuza pe carlinga de cristal, sub ochii dilatați ai pilotului.

O secundă mai târziu, al doilea elicopter apăru din spate. Fără ezitare, pe baza amprentei-GPRS a țintei, trase cu ambele rachete.

Pentru câteva clipe, Ed putu vedea, în lumina exploziei, elicopterul retrăgându-se deasupra apelor.

Douareg privi stelele, apoi făcu semn.

- Domnule, începutul zilei e într-acolo!

- Într-adevăr, nimeni nu s-ar gândi la un asemenea început, încuviință Ed. În loc s-o luăm spre apus... Dacă traversăm deșertul Debber el-Ramleh până în portul Gaza, putem închiria sub alt nume un vapor spre casă... spre Madrid.

*

Cu torsul reliefat ca o platoșă romană și gambe de gladiator, bărbatul se antrena pe terasa blocului, între bolta înstelată și asfaltul murdar al străzii. Terminând încălzirea, începu să alerge pe bordura de beton, tot timpul cu ochii închiși, la amețitoarea înălțime care-l separa de tomberoanele și gunoiul lor.

Câteva picături de ploaie, un fenomen rar la acea dată, izbiră terasa uscându-se imediat la contactul cu bitumul încă încins de peste zi. Bărbatul se opri, în continuare cu ochii închiși, privind parcă direct prin fruntea încruntată – ceva nu-i plăcea. Apoi, brusc, se

aruncă pe spate în mijlocul terasei, dezlănțuind un adevărat balet al artelor marțiale.

Când o noua rafală de picături îi atinse corpul transpirat, încremeni, de parcă o alarmă cu vibrații l-ar fi avertizat de un pericol iminent. Chipul imobil fu rotit într-o parte și în alta de mușchii gâtului, ca parabolica unei antene, recepționând prin pleoape imagini într-un spectru secret.

Fără ezitare, se lansă într-o fugă precisă și în linie dreaptă, cu genunchii ridicăți spre piept și palmele tăind aerul pe lângă obraji. Trecu printr-o fereastră, făcând-o țândări și, rostogolindu-se, se opri în propriul pat, cu fața în sus.

Telefonul suna ca un clopot tras conștiincios de un diacon surd.

- Da? ridică el receptorul și abia atunci deschise ochii.

Inima îi bătea regulat, ca trezit din cel mai adânc somn.

- Căpitane Santorin... Poliția Judiciară Egipteană insistă să preluați apelul.

- Hassy, zi-le să...

- Comisarul Abban e pe linie.

- Señor Santorin, vorbi acesta. Ne pare rău că vă deranjăm atât de târziu.

Își ridică în totalitate capul de pe pernă și privi ceasul de perete: 4 și 45.

- A avut loc un masacru în reședința unui cetățean spaniol din cartierul Musharat, continuă funcționarul egiptean.

Începu să se îmbrace, cu telefonul la ureche, lucru foarte ușor ținând cont că, deși cablul era scurt, toate hainele zăceau aruncate în jurul lui. În câteva ore aveau să

înceapă să urle posturile de știri, lumea să devină flămândă de informație, iar el trebuia să prepare primul fel.

- O mașină vă așteaptă în fața blocului, încheie Abban.

- Hassy...! se adresă Ruben sergentului care revenise pe fir.

Coborî din pat, terminându-și echiparea. Avea inclusiv trenchul pus.

- Trimite o echipă la apartamentul meu. Cineva mi-a spart din nou fereastra dinspre terasă.

*

Ed Maranata continua să se depărteze de Alexandria, deasupra Deltei Nilului, fără să se întrebe prea mult de ce o face. Simțea că, cel puțin de moment, era cea mai bună strategie. Nu știa cine îl atacase și, mai ales, de ce.

Avea însă certitudinea că Irin fusese vizată. Imaginea mascatului ciuruind mumia nu-i putea ieși din minte.

*

- Ce Dumnezeu a fost aici?! sări Ruben din automobil.

Se afla în mijlocul unui măcel. Peste tot, de pe heliport până în holul cât o sală de bal, ofițeri criminaliști fotografiau și numerotau cadavre, majoritatea în uniforme albe de medici și asistenți.

- Căpitane Ra'ubin, îl întâmpină comisarul Abban. *Al-Mayriti!* Încă o dată scuze pentru ora târzie...

- O chestie relativă, ridică Ruben din umeri.

- E adevărat! preluă Abban ideea. Dacă la miezul zilei Vaticanul insultă lumea musulmană și, două ore mai târziu, în Samoa este arsă efigia Sfântului Scaun,

înseamnă că, de fapt, acolo nefiind mai mult de 10:00 dimineața, Papa a fost cel dintâi insultat!

Se mai întâlneră de două ori, la schimburile de experiență între Poliția Judiciară Egipteană și Corpul de Criminalistică de pe lângă Consulatul Spaniol. „Dacă nu erai catolic, ai fi fost un bun musulman!” îl complimentase atunci comisarul Abban.

Nici de data asta nu părea mai puțin jovial. Mărunt, gras, cu o căpățână complet rasă, gen jucăriile pentru modelat orice chip, comisarul era într-adevăr capabil să-și schimbe fizionomia într-o singură clipă.

- Pentru că tot vorbeam de timp, s-a petrecut în urmă cu o oră...

- Știți câți atacatori au fost? păși Ruben peste o baltă de sânge în coagulare.

Un steguleț înfipt deasupra purta *numărul trei*.

- Știm câți au rămas. De moment îi *separăm*, apoi vom identifica ADN-ul.

Ruben Santorin se opri în fața unei oglinzi mari de pe hol, crăpată radial în jurul unui glonț. Multiplicarea propriei imagini reuși să-i atragă atenția. Chipul de acolo nu-i plăcu. Nebărbierit, cu cearcăne și cute pe obraz. Apăreau mulți ani, de care nu-și amintea. Imaginea se defocaliză când Abban încheie:

- Am identificat servitori, gărzi de corp, medici, dar nici urmă de Maranata.

- Ce-ați spus?!

- Credeam c-ați observat unde ne aflăm, se miră Abban. Chiar dacă cel mai bogat profesor de arheologie din lume nu e acasă...

- Unde este?

- Lipsește. Și tocmai asta mă intrigă.

*

Maranata nu avea de gând să se lase prins. Pentru viața fiicei sale era capabil de orice. Chiar și după ce aceasta trecuse în altă viață – își strânse el pumnii. Elicopterul vibră la ușoara deviere a manșei, ca o armă vie, sensibilă în mâna stăpânului său.

Se pare că pentru ea veniseră. Pe fiica lui vruseseră s-o ucidă, cu orice preț.

Se așeză pe un scaun scăpat de furia distrugătoare. Privi încă o dată pereții murdari de sânge, tavanul cu gloanțe încrustate, ușile sparte, covoarele răsucite.

- Avem o singură victimă de naționalitate spaniolă, se apropie Abban. Presupunem că e fiica profesorului.

Nu o văzuse niciodată în realitate, decât o dată sau de două ori la televizor și pe coperta unei reviste de știință.

Ieșiră în coridor sau ce mai rămăsese din el.

- Numărul 2 nu a murit în această poziție, se aplecă Ruben peste un cadavru cu obrazul vântat în sus.

Comisarul Abban scoase un carnețel.

- Numărul 1 s-a sinucis accidental, se opri căpitanul în fața ușii blindate. Dispoziția urmelor de gloanțe ricoșate pe blindaj o regăsim "reflectată" pe piept.

Comisarul continua să noteze, dând din cap.

- Numărul 4, se opri Ruben. Dumnezeuule! Nu mai are cap și nici mâini!

- Asta văd și eu! De ce nu mai are?

- I-au fost retezete de membrii bandei pentru a nu fi identificat. Avea cazier.

- De ce nu l-au cărat cu ei?!

- Duminica?! Cine ar face, aici, așa ceva?

Comisarul se scărpină în chelie, producând un ciudat scârțâit.

- Mă întreb, de ce nu ne cheamă Maranata... Radarele i-au înregistrat zborul atât la întoarcerea acasă, în jurul orei 19, cât și la plecarea, 4 noaptea.

- Sechestrat...?

- Putea fi de mii de ori mai simplu la lumina zilei în centrul orașului! În plus, elicopterul său a fost urmărit de

alte două. Unul din acestea încă mai fumează într-o insuliță din deltă, iar celălalt se află abandonat la marginea orașului, ca o mașină furată. Toate acestea în vreme ce profesorul a dispărut cu desăvârșire de pe radare.

- Cum e posibil?

- Și-a distrus GPRS-ul, căpitane Rubben, și mă întreb de ce, când singurele care-l puteau localiza erau radarele oficiale...

*

Dar de ce Irin? Și care anume? Cea dinainte sau cea de după transplant?!

Avertizorul sonor al rezervei de combustibil îl trezi din gânduri. Nu mai aveau autonomie decât pentru o sută de kilometri.

În loc să se limpezească, mintea îi devenea și mai confuză. Lumina zilei avea un efect invers asupra sa. Învățat să gândească sub razele torței, în cele mai ascunse hrube ale antichității, ar fi dat orice ca răsăritul să mai întârzie puțin. Dar el însuși zbura în întâmpinarea lui. Pentru prima oară în viață se simțea vulnerabil.

*

Comisarul șef Abban îl lăasă să vomite lângă perete, apoi se apropie și-l bătu prietenește pe umăr:

- Voi avea grijă să nu fie considerate probe!

Se întoarseră în sala de operații, lângă masa ciuruită de gloanțe. Electricienii restabiliră rețeaua și generatorul de rezervă își încheie misiunea; lumina invadează încăperea, relevând și mai clar scena.

Cadavrul sau ceea ce mai rămăsese din el era uscat, tăiat, golit de organele interne și perforat de gloanțe. Părea pânza zdrențuită a unei corăbii fantomă.

- Sunteți sigur de identificare? se cutremură Ruben.

- Nu. Am primit doar o analiză preliminară a resturilor congelate.

- Resturi?!

- Fața, antebrățele, pieptul și abdomenul. Ca... suprafața fără păr a unei gorile. Mă întreb însă de ce le-au ars înainte de a le congela.

Chipul său de modelino deveni brusc preocupat.

- În mai puțin de o oră va trebui să dau primul raport, señor Santorin. Apoi, primul comunicat de presă. Deja sunt în contact cu ambasada țării dumitale.

*

El însă, o avea pe Irin. Conducea jocul, chiar dacă nu știa nici care avea să fie următoarea sa mutare.

Dădu drumul la radio, în căști.

RadioNews: *Experții de la ESA anunță că o furtună solară clasa X va paraliza comunicațiile prin satelit...*

Oricum, aruncase GPRS-ul. Avea stelele. În scurt timp le va pierde și pe acestea, o dată cu răsăritul.

- E cineva puternic, vorbi încercând să-și pună astfel gândurile în ordine. Dar cine? Și de ce o vrea pe fiica mea?

Își strânse din nou pumnii pe manșa de zbor.

*

- Ruben Santorin? îi răsună o voce în creier.

Într-adevăr, era foarte aproape. Femeia intrase fără să o audă. Se ridică de pe scaun.

- Locotenent criminalist Anatalya Fayezez, îi întinse ea mâna.

Îi întinse și el mâna, dar femeia și-o retrase spre a-și scoate mănușa de latex. Ruben retrase și el gestul, apoi intenția se repetă cu același succes. Ca doi necunoscuți care se întâlnesc în mijlocul străzii și nu reușesc să treacă

unul de altul. În alte condiții am fi fost comici, se încruntă căpitanul.

- Avem nevoie de dumneavoastră, zâmbi ea.
- N-am văzut niciodată așa ceva.
- Asta înseamnă că nu ne veți fi de folos?!

Se simți încolțit. Femeia era frumoasă și tânără, înaltă, suplă, cu păr lung și negru, cârlionțat. Ten catifelat, ochi de culoarea cafelei, totul ambalat într-un taior gri perfect tăiat, cu fustă scurtă și tocure lungi.

- Ați spus ceva? tresări el.
- O familie foarte bogată, repetă femeia. Profesorul Maranata ar fi putut să-și cumpere o țară numai pentru el.
- Poate a și făcut-o, reintră Abban. Altminteri nu-mi explic de ce nu-l găsim.

Chipul i se modelă pe tiparul jovial:

- Căpitane Ruben, văd că l-ai cunoscut deja pe criminalistul nostru... Raportul autopsiei? își trosni el degetele.

Frumosul locotenent scoase alte mănuși de latex din buzunarul taiorului și se întoarse spre resturile de pe masa centrală.

- Irin Maranata, 20 de ani, sex feminin...

Dându-se într-o parte, Ruben observă că de fapt asculta înregistrarea. Opri reportofonul aflat pe masă.

- Cauzele morții?
- Asfixie prin arderea unei suprafețe însemnate a corpului, răspuse Anatalya. Nu-mi dau totuși seama *ce* au încercat aici...

Femeia îndepărtă cu o tijă metalică jumătate din carcasa sternului deja secționat. Carnea trosni. Folosind o a doua pensă, deschise carcasa toracică.

- Într-adevăr, tăieturi precise ale arterelor, încuviință Rubben. O ardere foarte ciudată. Mai degrabă o... uscare.

Ruben privi în jur rafturile răsturnate, containerele sparte...

- Unde sunt organele vitale?
- Aceasta e a doua problemă...

*

Dunele din pustiul Deber el Ramleh păreau valuri de nisip mișcându-se foarte lent, ca un ocean unde secundele deveniseră secole, algele se prefăcuseră în tufișuri, iar peștii în scorpioni. Zorii le sporeau umbrele fără de care n-ar fi existat, în lumina lor roșiatică.

Mașina apăru din spatele dunei, lăsând o coadă de pulbere ca o cometă razantă cu solul. Era un Nissan *todotereo*, atât de prăfuit încât siglele în ebraică pictate pe portiere, nu se mai distingeau. Opri înaintea unei văi din fața căreia, pentru un motiv anume, până și dunele se retrăgeau. Trei vulturi planau marcând în cercuri zona.

Portiera se deschise și un bocanc înfășurat în cârpe atinse nisipul. Faldurile hainei fâlfâiră descoperind centura cu instrumente atârând într-o parte și degetele înmănușate duseră la ochi un binoclu în ale căror oglinzi se dublă imaginea din vale.

*

Douareg își vârâ nasul în carlingă.

- Señor, oare *ce* am deranjat în criptă? Flăcările *acelea* au dispărut în văzduh...

Maranata nu răspunse. Era prea ocupat să stabilizeze elicopterul pe o colină de nisip. Aparatul se lăsase într-o parte. Pentru o clipă se temu că va eșua, apoi realizează că oricum îl va abandona acolo.

Trecu în spate. Parametrii lui Irin erau în limită.

Douareg îl strigă de afară chiar atunci și Ed ieși în peisajul de vis al dunelor.

- Debber el Ramleh! panoramă Douareg orizontul. Aceasta e ora potrivită pentru a contempla deșertul. Când soarele e sus, umbrele dispar și dunele își pierd farmecul...

Răsăritul încă era întârziat de o creastă stâncoasă.

- Ar putea fi Muntele Legământului! arată profesorul. Pe aici s-au întors evreii din Egipt...

Douareg îl surprinse încă o dată:

- „*Fața Lui luminează ca Soarele...*” 1 Timotei 2:16.

Maranata scoase un polaroid, fotografie sfertul de disc solar, apoi așteptă să iasă poza din aparat. Așa cum o ținea, într-o parte, se vedea însă și... altceva. Creasta stâncoasă decupa în soare un profil uman. Golurile dintre piscuri erau fruntea, arcada, nasul, gura și barba unui bătrân.

- Dumnezeule! Privește, Douareg...

Acesta privi, dar nu înțelese. În schimb, unghia lui încercă să curețe câteva puncte negre de pe fotografie.

- Ce e aici? apoi arată spre munte: Adică acolo...

Profesorul se încruntă, punându-și palma la ochi împotriva luminii.

- Un nor de praf...?

- Mai degrabă o bandă de tâlhari, senor!

- Tâlhari?! În zilele noastre? privi Ed prin obiectiv.

Spre uimirea sa văzu o hoardă de călăreți în linie de atac. Le urmări veșmintele negre, turbanele, săbiile agitate în Soare, urletele încă mute de la distanță.

- Iatagane... în secolul XXI?! bâigui profesorul.

Unul din călăreți se opri, se răsuci pe șa într-o parte, apoi ridică pe umăr un agheu și trase.

O coloană de nisip se înalță cu tunet în coada elicopterului.

- Senor, eu zic să nu le mai dați idei!

Într-un minut se pomeniră înconjurați de hoarda sălbatică. Șeful de echipă cercetă dintr-o ochire cerceii, medalioanele și podoabele de pe săbii.

- Sampsaeni! Cei ce se închină Soarelui...

Spate în spate cu Douareg, Ed se pomeni ținând polaroidul ca pe o armă, încercând parcă să intimideze un trib înapoiat cu avansul său tehnologic.

- Credeam că au pierit din vremea lui Irod!

- Doar Irod, domnule...

Căpetenia se apropie de ei, îmbrâncindu-i cu pieptul calului. Avea fața mare, cărnosă, ochi verzi, lichizi, aur în urechi, nas și bărbie. Le spuse ceva, răstit.

- Vrea aparatul! făcu Douareg semn spre binoclul căpeteniei. Ne-a văzut.

- Imposibil! Abia la anul și dacă mai găsim exact același loc...

Răgetul căpeteniei îl determină să-i întindă imediat polaroidul – după ce ascunse poza în buzunar.

Căpetenia descălecă și se îndreptă spre elicopter.

- Stai o clipă..., sări profesorul în fața lui.

Doi aghiotanți îi puseră săbiile în piept.

- Numele meu e Eduardo Navarro de Maranata! strigă furios milionarul.

Dar căpetenia ieși în grabă din elicopter; avea ochii mult mai mari și fruntea perlată de sudoare.

- Arbech*!

Toată hoarda sări de pe animalele de povară și se aruncă cu fața în nisip.

- Imman, repetă căpetenia prosternându-se. Bar-Kokhba, Imman!

Hoarda întreagă repetă, îngenuncheată:

- Imman! Immaan!! Immaaan!!!

Un ofițer creol intră și începu să șoptească la urechea comisarului, radiografiind în același timp taiorul locotenentului Anatalya.

- Fii scurt, îl repezi Abban. Între a lua cuiva o oră din viață și a-i lua toată viața, uneori poate să nu fie nici o diferență! Vrei să te cercetez pentru tentativă de omor?!

Ofițerul reluu fără amănunte și concluzii proprii. Pe măsură ce asculta, Abban își ridica o sprânceană atât de sus, încât Ruben crezu că îi va cădea pe spate.

- Domnilor, tocmai am fost anunțat că s-a găsit elicopterul! intră Abban. Din păcate, sirocco, un vânt katabatic specific peninsulei Sinai, le-a șters urmele. Cred că profesorul s-a îndreptat spre portul Gaza.

- De ce nu a făcut-o de la început? zise Anatalya.

- Pentru a ne induce în eroare. În mod sigur l-a așteptat cineva în Pustia Sinai, adăugă Abban.

- Rămân la părerea că fuga nu înseamnă vinovăție! insistă Ruben.

Se simți dintr-o dată foarte obosit. Începea să se lumineze și totdeauna momentul ăsta îl atrăgea la somn. Urma o zi agitată, cu declarații și procese verbale. Telefoanele urmau să se încindă, Consulatul să ceară lămuriri...

- Prea costisitor ca să nu fie altceva decât opera unei organizații puternice, concluzionă Ruben. Vă mențineți suspiciunea împotriva lui Ed Maranata?

- Mi se pare chiar și mai suspect, apăsă comisarul pe fiecare cuvânt. Avea toți banii necesari pentru așa ceva. Rămâne doar să aflăm de ce ar fi atentat împotriva fiicei sale. Nu reușesc să contactez compania de asigurări.

- Pentru că nu e nici șapte dimineața!

*

Căpetenia se aproprie de Ed cu o plecăciune. Se așezară amândoi, față în față, cu picioarele încrucișate. Sampsauenul netezi nisipul dintre ei, apoi desenă un cerc. Făcu un punct pe el și altul în centru. Arată centrul și spre Soare, arată punctul de pe cerc și spre pământ.

- Soarele în centru și Pământul pe orbită..., încuviință profesorul.

Căpetenia scoase de la gât un lanț de aur pe care atârna, prinsă într-o montură ornamentată, o lentilă groasă. Focaliză razele Soarelui exact pe centrul hărții de nisip.

Ed continua să privească jocul de copii. Deodată, chipul i se schimbă: din centru se desprinsese un al doilea focar pornind spre semnul Pământului.

- Ce-i asta? exclamă Ed Maranata.

Uluit, se ridică după căpetenia care deja încăleca.

- Hei, ce-i asta?!

Din șa, sampsauenul făcu un semn spre Soare spunând ceva neînțeles, apoi întoarse în loc și plecă spre Muntele Sfânt, însoțit de hoarda sa.

Când norul de praf se așeză, văzură pentru prima oară Nissan-ul Patrol.

*

Doi tehnicieni tineri se așezară în fața monitoarelor.

- După ce intrăm în memoria calculatoarelor, vom avea noutăți despre ce s-a întâmplat aici! își frecă Abban mâinile.

- Domnule, se întoarse unul, sunt parolate!

- Și?! făcu nervos comisarul. De ce credeți că v-am adus? Să jucați Solitaire?!

- Totuși, nu se lăsă Anatalya, de ce portul Gaza?

- Profesorul are nevoie de lumea civilizată și, în opinia lui, asta nu înseamnă decât Madrid, interveni Ruben. Va ocoli aeroporturile; călătoriile clandestine încă sunt posibile pe mare. Duce cu el ceva neprețuit: organele interne ale fiicei sale. Să nu uităm că legea penală din Egipt interzice acest trafic.

Soarele răsări peste Alexandria, cu o oră mai târziu față de Pustia Sinai. Lumina apărură rapid, ca în deșert, înroșind de sus în jos clădirile albe ale orașului, începând cu cele mai înalte minarete încă ascunse în ceață, locul de rugăciune al muezinilor. Cântările acestora izbucniră aproape în același timp. Patru milioane de locuitori le așteptau.

- *O, voi, credincioși, treziți-vă! Rugăciunea biruie somnul!*

La fel de brusc precum înălțarea Soarelui, toți ofițerii în frunte cu Abban, mai puțin tehnicienii cei tineri, ieșiră pe terasa vilei.

Ruben îi urmă, privind respectuos spectacolul de credință. Anatalya, ieșise și ea, singura care rămase în picioare.

Privind spinările din jur, se gândi că, dacă ar fi fost delincvent, putea fugi într-un moment ca acesta. Zâmbetul îi pieri la gândul că hoșilor li se tăiau mâinile și picioarele.

Incantația muezinului se termină și Abban se ridică, la timp pentru a răspunde unui apel prin stație.

- Domnule, îi comunică unul din tehnicieni, după introducerea de trei ori a codului incorect, pe toate monitoarele a apărut o numărătoare inversă!

- Cât arată acum? se interesă comisarul calm.

- Zece secunde.

- Și de ce nu ieșiți, pentru Allah, afară?!?

Ruben și Anatalya își întoarseră privirile la timp ca să-i vadă pe cei doi tehnicieni sărind prin portal, mai degrabă aruncați de suflul exploziei.

- Doi ani de pregătire în SUA! privi Abban spre cei tehnicieni. Allah ne-a salvat, scoțându-ne afară!

Ruben tăcea privind cum Anatalya începe să-și pună alte mănuși, în vreme ce Abban răspundea la un nou telefon. Pe măsură ce asculta, parcă o caracatiță i se lipea de chip, schimbându-se în funcție de stări.

- Domnule căpitan, locotenente! se adresă el statului său major. Fugarii au plecat pe Mediterana!

- Era unica mare pe care o aveau la dispoziție..., ridică Ruben din umeri.

- Consulul Spaniei m-a anunțat. Și te roagă, căpitane, ca în calitate de...

- Mă roagă? Ce mă roagă?! își văzu căpitanul amenințate planurile de somn.

De fapt, simțea că e vorba despre exact ce-și dorea cel mai puțin: să se întoarcă acasă.

- Cine altul ar fi mai indicat să continue cercetările pe teritoriul spaniol?! jubilă Abban. Un avion militar așteaptă deja...

Comisarul continua să vorbească, dar Ruben nu-l mai asculta. Închise ochii. Madridul îi apărură în aceeași clipă pe interiorul pleoapelor.

*

Rămas singur pe terasa de mozaic, Abban dădu moluzul la o parte de pe un pedestal, așeză mobilul în locul statuii sfărâmate și îngenunche:

- Îi vom găsi, Luminăția-Ta! rosti el.

- Acest Ruben e bun? se aprinse ecranul.

- E cel mai bun.

- Nu uita că noi trebuie să ajungem primii la ea.